

Arrest

nr. 219 422 van 3 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LECLUSE
Rue Lambert Fortune 65
1300 WAVRE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LECLUSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 november 2018 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België.

1.2 Op 18 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(…) Aan de mevrouw, die verklaart te heten: (…)
Nationaliteit: Marokko*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 19/11/2018.

REDE VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Mewi op 17/11/2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Bij het verhoor van de politiezone Mewi op 17/11/2018 heeft betrokkene geen verklaringen afgelegd in verband met een gezinsleven en / of minderjarige kinderen in België. Bovendien verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert. (…)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in het bijzonder de artikelen 62 en 74/13, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Overwegende dat De tegenpartij heeft nooit een gefundeerd onderzoek ingesteld met betrekking tot het privé en familiale leven van de verzoekster, rekening houdende met de omstandigheden waar zij kennis van had, of minstens kennis van had dienen te nemen of had kunnen nemen, alvorens tot een beslissing over te gaan.

Terwijl artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht verplichten tot een grondig onderzoek

En dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 stelt dat rekening dient te worden gehouden met de familiale omstandigheden alvorens over te gaan tot een verwijderingsbeslissing.

Artikel 8 EVRM stelt: (...)

In deze context, heeft Uw Raad herinnert aan volgende principes in het arrest n°74 258 van 31 januari 2012.

«- S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, §63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, §38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, §37). »

(Vrij vertaald : Wanneer het gaat om een eerste toelating, heeft het Hof van de Rechten van de mens overwogen dat er geen inmenging is en dat er niet werd overgegaan tot een onderzoek op basis van de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM. In dat geval, heeft het Hof niettegenstaande geoordeeld dat dient onderzocht te worden of de Staat gehouden is tot het voeren van een positieve verplichting om het recht op privé- en gezinsleven te ontwikkelen. (EHRM28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; HofEHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit is mogelijk door de afweging van de belangen in kwestie. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting is van de staat, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM van 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, 37)

In de zaak Omojudi T. Verenigd Koninkrijk heeft het Hof eveneens verwezen naar artikel 8 EVRM en meer bepaald dat dit artikel eveneens het recht beschermd om banden aan te knopen met andere mensen en de 'externe wereld' en dat dit zowel aspecten kan omvatten van de sociale identiteit van een individu. In die zin dat sociale banden tussen migranten die zich hebben gevestigd in een land, en de gemeenschap waartoe ze behoren integraal kunnen deel uitmaken van de notie 'privéleven' in de zin van artikel 8. Ongeacht het bestaan van een 'familiaal leven', kan aldus het uitzetten van gesettelde migrant een inmenging uitmaken van haar/zijn recht op een privéleven. (EHRM, n°1820/08 van 24 november 2009, Omojudi t. Het Verenigd Koninkrijk §37).

Vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing eenvoudigweg verwijst naar artikel 7, alinea 1 ° van de wet van 15 december 1980.

Ze vermeldt eveneens, zonder dat een vertaler aanwezig was, dat verzoekster geen verklaring zou hebben afgelegd met betrekking tot haar 'familiale omstandigheden' en dat ze niet zou beschikken over een paspoort.

Nochtans vereist artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek naar het familieleven/privéleven van verzoekster. Hetgeen tegenpartij manifest nagelaten heeft.

Trouwens, artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 vermeldt eveneens duidelijk dat rekening dient gehouden te worden bij het nemen van een beslissing door de minister of zijn gemachtigde, met het gezins- en familieleven van de betrokkene.

Tot slot verwijst verzoekster naar de genomen beslissing om het grondgebied te verlaten, de betrokken beslissing van 18 november 2018. Deze beslissing is wel is wel degelijk bedoeld om haar van het grondgebied te verwijderen overeenkomstig de wet van 15 december 1980.

Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 stelt dat : (...)

Dit artikel neemt gedeeltelijk artikel 5 van de richtlijn 2018/115/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 16 december 2008 over. Deze regelgeving is van toepassing op de normering en gemeenschappelijke procedures die toepasbaar zijn in de lidstaten met betrekking tot personen afkomstig uit derde staten die zich bevinden in een situatie onregelmatig verblijf.

Wanneer lidstaten een richtlijn uitvoeren, dienen ze hierbij behoorlijk rekening te houden met

- a) Het hoger belang van het kind,*
- b) Het familiale leven ,*
- c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ,*

En respecteert de lidstaat ten allen tijde het beginsel van “non-refoulement” .

De wetgever heeft een specifieke voorwaarde opgelegd aan de tegenpartij, conform voornoemde richtlijn, in het kader van de verwijdering van het grondgebied, om rekening te houden met het familiale leven.

In concreto, houdt de genomen beslissing geen rekening met het familiale leven van verzoekster. Dit door eenvoudigweg te stellen, dat verzoekster, die niet eens werd bijgestaan door een vertaler, geen verklaring heeft afgelegd in deze zin.

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat er geen rekening werd gehouden met het familiale leven van verzoekster, bij de genomen beslissing. De tegenpartij schendt daarom artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 die deze verplichting oplegt, evenals haar motivatieplicht gezien verzoekster niet kan afleiden uit de genomen beslissing in welke mate de tegenpartij rekening houdt met haar familiale leven op het ogenblik dat zij de beslissing heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten.”

2.1.2 In de mate dat de verzoekende partij in het algemeen verwijst naar een schending van de vreemdelingenwet, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat een schending van de vreemdelingenwet niet kan worden aangevoerd, maar dat moet worden gepreciseerd van welke artikelen precies de schending wordt ingeroepen. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Bijgevolg is dit onderdeel van het eerste middel slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij specifiek verwijst naar de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst vervolgens erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, met name artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 74/13 luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten

van de Mens (hierna: EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (*cf.* RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu maakt de verzoekende partij echter niet duidelijk op welke elementen die relevant zijn in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM zij zich precies beroept. Zij beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de beide artikelen, maar zij geeft in het kader van haar eerste middel niet aan in welke mate sprake zou zijn van een eventueel gezins- of

privéleven, van een eventueel kind wiens hoger belang zou spelen of van enig gezondheidsprobleem. In de feitenuiteenzetting en in het kader van het tweede middel verwijst zij weliswaar naar het feit dat zij twee jaar heeft samengewoond in Brussel met een man van Marokkaanse origine, maar zij geeft tevens aan dat zij zich in augustus 2018 genoodzaakt zag deze man te verlaten. Ook stelt zij dat zij het nodige heeft gedaan “om een medische kaart te bekomen”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor door de politie op 17 november 2018 verklaarde dat zij ongeveer twee jaar in Brussel verblijft met haar vriend, maar dat zij geen juiste identiteit en geen juist inschrijvingsadres kon geven. Zoals hoger reeds aangegeven, verklaart de verzoekende partij in haar verzoekschrift echter zelf dat deze relatie in augustus 2018 reeds beëindigd was. De verzoekende partij maakt niet duidelijk, en de Raad ziet niet in, op welke manier een beëindigde relatie een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (en bijgevolg ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet) zou uitmaken. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet duidelijk welk belang zij heeft bij het aanvoeren van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, en van de motiveringsplicht, omdat geen rekening zou zijn gehouden met dit gezinsleven en omdat de motivering in de bestreden beslissing hieromtrent onjuist zou zijn. De verzoekende partij maakt immers niet duidelijk op welke manier zij benadeeld zou zijn door het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met haar op het moment van de bestreden beslissing reeds beëindigd gezinsleven met haar ex-vriend. Ook blijken uit het verzoekschrift (en het administratief dossier) geen aanwijzingen van een privéleven of een ander gezinsleven, noch dat sprake zou zijn van een kind. Ten slotte verwijst de verzoekende partij weliswaar naar een poging die zij zou hebben ondernomen om een medische kaart te bekomen, maar zij maakt niet duidelijk waarop zij precies doelt, laat staan dat zij deze bewering in enige mate onderbouwt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij van deze vermeende poging melding maakte tijdens het politieverhoor van 17 november 2018. Ook bevat het administratief dossier geen enkele aanvraag, en dus ook geen aanvraag die zou zijn gestoeld op een medisch probleem. Ook in het licht van een privéleven, een ander gezinsleven dan met haar ex-vriend, het hoger belang van het kind of haar gezondheidstoestand maakt de verzoekende partij dan ook op geen enkele manier duidelijk welk belang zij bij haar eerste middel zou hebben.

In de mate dat de verzoekende partij nog aanvoert dat zij bij haar verhoor niet werd bijgestaan door een “vertaler”, maakt zij niet duidelijk op welke manier zij bij dit onderdeel van haar betoog belang heeft. Uit het administratief rapport van 17 november 2018 blijkt dat de verzoekende partij Frans en Arabisch spreekt en blijkt op geen enkele manier dat politiebeambte R. M. de verzoekende partij niet zou hebben begrepen, of dat de verzoekende partij politiebeambte R. M. niet zou hebben begrepen. Integendeel, zoals reeds blijkt uit de hoger gemaakte vaststellingen, bevat het administratief rapport een weergave van de verklaringen van de verzoekende partij. Zij voert in haar verzoekschrift niet aan dat deze weergave niet correct of onvolledig zou zijn.

Het eerste middel is onontvankelijk.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991, van de vreemdelingenwet en in het bijzonder de artikelen 62 en 74/14, en van de Terugkeerrichtlijn.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Overwegende dat : de tegenpartij, zonder meer verwijst, naar de toepassing van artikel 74/14,§3,10 van de wet van 15 december 1980, stellende dat het risico bestaat dat verzoekster zou vluchten;

Nochtans voorziet artikel 74/14,§3 van de wet van 15 december 1980, onder andere in een termijn en een mogelijke verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten, deze uitzondering dient restrictief te worden geïnterpreteerd en impliceert een globaal onderzoek naar de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van verzoekster.

1. Toepasbare principes

De beslissing baseert zich op artikel 74/14,§3,1 ° van de wet van 15 december 1980, het artikel stelt letterlijk: (...)

Dit artikel heeft artikel 7 van de richtlijn 2008/115/CE omgezet hetwelk voorzagt dat: (...)

Conform dit artikel, is het enkel mogelijk, indien aan één van de voornoemde voorwaarden is voldaan, dat lidstaten kunnen afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek aan de onderdaan van een derde staat die geconfronteerd wordt met een verplichte terugkeer.

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd in artikel 1,11° van de wet van 15 december 1980: (...)

Toepassing in huidige zaak

Uit het feit in de motiveren van de beslissing, dat er geen enkele termijn wordt toegekend om het grondgebied te verlaten, gaat de tegenpartij er automatisch van uit dat er een risico bestaat tot onderduiken gezien verzoekster reeds 2 jaar in België verblijft en dat het niet blijkt uit het administratief dossier dat deze getracht heeft haar verblijf te regulariseren.

Deze motivering is manifest onjuist.

Er dient vastgesteld te worden dat tegenpartij de tijd niet heeft genomen om verzoekster te ondervragen inzake haar familiale en privésituatie, zoals nochtans de situatie het verzocht en zou hebben uitgewezen, met behulp van een vertaler.

Inderdaad, indien ze dit wel zou hebben gedaan, zou tegenpartij tot de constatacie zijn gekomen, dat verzoekster reeds ongeveer twee jaar heeft samengewoond met haar toenmalige vriend te G(...),(...)-straat nr. (...).

Tijdens deze periode heeft verzoekster ook de nodige stappen ondernomen om een medische kaart te kunnen krijgen.

Tijdens de relatie van verzoekster met de heer M. A(...) E(...), heeft deze laatste aan verzoekster de hoop gegeven dat zij zouden worden geregulariseerd in het kader van een huwelijk.

De beslissing om haar geen termijn toe te staan om het grondgebied te verlaten is dus met andere woorden, niet correct en tegenstrijdig met de definitie van 'onderduiken' zoals voorzien in artikel 1,11° van de wet van 15 december 1980"

2.2.2 In de mate dat de verzoekende partij opnieuw in het algemeen de schending inroept van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad *mutatis mutandis* naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het eerste middel heeft vastgesteld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de Terugkeerrichtlijn wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2 923 (c)). De verzoekende partij zet niet uiteen dat en/of in welke mate deze richtlijn niet of niet correct zou zijn omgezet in interne wetgeving, zij geeft daarentegen zelf aan dat artikel 74/14 de omzetting vormt van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het inroepen van de schending van de Terugkeerrichtlijn is dan ook niet dienstig.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het voormelde artikel 74/14 luidt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4°

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Uit het bovenstaande blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn voor vrijwillig vertrek moet bevatten van nul tot maximum dertig dagen. *In casu* werd aan de verzoekende partij een termijn van één dag opgelegd, en dit gestoeld op een risico op onderduiken overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing in dit verband en wijst erop dat de gemachtigde niet eens de tijd heeft genomen om haar te ondervragen inzake haar familiale en privésituatie, met behulp van een "vertaler".

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat aan de verzoekende partij wel degelijk een termijn voor vrijwillig vertrek werd opgelegd, met name een termijn van één dag. Dat geen enkele termijn werd toegekend, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert, is dan ook onjuist.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoont welk belang zij bij haar tweede middel heeft. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat de verzoekende partij voor het einde van deze termijn het grondgebied heeft verlaten. Zodoende stelt haar kritiek op dit punt haar niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift ook niet duidelijk op welke andere manier zij desgevallend nog belang zou hebben bij haar tweede middel. Bovendien verwijst de verzoekende partij ook hier naar haar familiale en privésituatie, naar de stappen die zij zou hebben ondernomen om een medische kaart te kunnen krijgen en naar het gebrek aan bijstand van een "vertaler". In dit verband kan de Raad echter verwijzen naar hetgeen hij heeft uiteengezet in het kader van het eerste middel. Bijgevolg maakt de verzoekende partij ook om deze reden niet aannemelijk dat zij belang heeft bij haar tweede middel.

Het tweede middel is onontvankelijk.

2.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991, van de vreemdelingenwet en in het bijzonder artikel 62, en van artikel 5, § 2 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Overwegende dat tegenpartij heeft nagelaten om verzoekster binnen korte tijdspanne te informeren van de redenen van haar administratieve aanhouding.

Terwijl verzoekster 24 uur in het politiecommissariaat werd aangehouden.

Artikel 5, §2 van het Europees Verdragen van de Rechten van de Mens stelt: (...)

Dat deze informatie zowel juridische gronden en feiten moeten bevatten inzake de redenen van diens vrijheidsberoving in een taal die toegankelijk en verstaanbaar is voor de betrokkene.

Indien dus een politieagent een vreemdeling arresteert, dient hij zo spoedig mogelijk in een vertaling/vertaler te voorzien.

In huidige zaak, heeft de tegenpartij niet de tijd genomen om verzoekster te informeren waarom zij werd aangehouden.

Zij heeft het ook niet nodig geacht beroep te doen op een vertaler, redenen waarom de genomen beslissing artikel 5§2 van het EVRM schendt."

2.3.2 In de mate dat de verzoekende partij opnieuw in het algemeen de schending inroept van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad *mutatis mutandis* naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het eerste middel heeft vastgesteld.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 5, § 2 van het EVRM en van de motiveringsplicht, stelt de Raad vast dat haar betoog betrekking heeft op de vrijheidsberoving.

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft dan ook geen rechtsmacht met betrekking tot de vrijheidsberoving en kan zich bijgevolg niet uitspreken over een middel dat hierop betrekking heeft.

Het derde middel is onontvankelijk.

2.4 De verzoekende partij heeft geen ontvankelijk middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen ontvankelijk middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE